

ASSISI NYT – februar 2010
Særnummer om turen med "The Spirit of Assisi"
til Washington 24. januar til 4. februar 2010

Pennsylvania Avenue d. 25. januar 2010 - Det Hvide Hus skimtes i parken bag træerne

Kære Assisi-venner.

Efter afslutningen af opgaven i januar/februar i USA sender jeg alle modtagere af **ASSISI-NYT** nogle af de indtryk fra turen, som jeg undervejs har delt med den gruppe, der bevidst er gået med i det indre arbejde. Nyhedsbrevet er i sin fulde længde også tidligere sendt til alle medlemmer af **ASSISI MISSION**, ligesom en bearbejdet udgave i samarbejde med Dina Christiansen er sendt til to netværk i Den Gyldne Cirkel. Med dette særnummer af **ASSISI-NYT** er det vort håb, at læseren bibringes en større forståelse for den vanskelige situation i USA med forøget lyst og gå-på-mod til at støtte Obama i hans store opgave med at løfte ikke blot USA men hele Verdenssamfundet. Friktionen mellem fortid og fremtid, mellem konservatisme og nytænkning, er meget intens i USA i denne tid, og der er således brug for intensiveret indre støtte til den fornyelsens impuls, som Obama har taget et hovedansvar for og så vedholdende arbejder for.

Det indre arbejde er beskrevet i den esoteriske terminologi ud fra forståelserne om et energimæssigt samarbejde mellem den åndelige verden og menneskehedens verden. Der er mange måder at give indre støtte på, hvor også bønner og positiv tænkning er en stor hjælp. Alle anbefales naturligvis at give støtte på den måde, som føles naturligt for den enkelte.

De første dage i Washington

Det Hvide Hus

Søndag aften, d. 24. januar, ankom jeg til klosteret i Washington efter i alt 20 timers rejse fra Assisi. Det blev atter en rejse som jeg husker den fra marts 2009. Allerede ved afgang fra Assisi søndag morgen kl. 4.45 med taxi mod Rom startede et "sporarbejde" fra Assisi, der var intenst brændende

og sådan fortsatte det under hele rejsen. Jeg var dermed ikke særligt fokuseret i det ydre, og var noget fraværende under de ekstra sikkerhedsforanstaltninger, der er indført for rejsende til USA efter det mislykkede bombeangreb mod Detroit-flyet ved juletid.

Flyet tog en anden rute end sidste gang, hvor vi fløj så højt mod nord, at vi næsten ”rørte” Grønlands sydkyst. Denne gang drejede maskinen nærmest stik vest lige syd for Paris, og så gik der ellers godt 6 timer med at flyve over Atlanterhavet, førend vi igen fik land under os. Vi overfløj det sydlige Canada, som syntes totalt dækket med is og sne, men vejret skiftede, da vi fløj ind i USA, hvor der lå et tæt skydække, således at jeg først ved ankomsten i Washington kunne se, hvordan landskabet egentligt så ud her i januar måned. Det ligner umiddelbart meget normal vinter i Skandinavien. Efter en hård frostperiode og snestorm i december er naturens farver nu her i Washington grå/brune, og nedbøren kommer som regn. Det finregnede men var ganske lunt, da jeg i taxien blev kørt fra lufthavnen ind gennem centrum af byen, hvor jeg med gensynsglæde fik øje på Lincoln Memorial og senere Det Hvide Hus og US Capitol. Der blev således allerede på ankomstaften trukket yderligere ”spor” i den triangel, der går mellem disse vigtigste indstrømningssteder i Washington.

*Washington Retreat House set fra parken i morgensolen d. 26. januar 2010
Et perfekt sted at bo for at have ro til det indre arbejde*

Klokken var 18 lokal tid, da jeg nåede frem til klosteret, men da kroppens ur var 24, trak jeg mig hurtigst muligt tilbage. En vinterstorm fejede denne nat gennem Washington, og da mine søstre havde gjort det ekstra hjemligt for mig i min hyggelige bolig på klosteret ved at opstille et tv, kunne jeg lidt senere om morgenen følge lokale tv-programmer om skolelukninger og diverse trafikale problemer på grund af stormen. Da det var tiden til at stå op og begynde den 1. hele dag i Washington, løjede stormen – lige så pludseligt, som den var kommet – af igen, og det viste sig, at gårsdagens noget grålige og regntunge vejr i løbet af dagen skiftede til skyfri himmel med så megen varme, at menneskene i Washington smed overtøjet.

Selvom ”broder Æsel” brokkede sig, valgte jeg at følge den dagsplan, som jeg havde lagt inden rejsen. Efter en solid morgenmad på klosteret og mere glædesfyldt snak med søstrene drog jeg mod byens centrum, og nåede Det Hvide Hus kl. 11.00, hvor jeg straks i parken ved nordsiden af Huset satte mig i det meditative indstrømningsarbejde, der fortsatte med at være enormt brændende og

lodret. Efter ½ times meditation begyndte jeg langsomt vandringen rundt om Huset for at intensivere den offerild, der brænder hele vejen rundt i kanten af gralen. Inden rejsen havde det indre råd fremhævet, at det var en vigtig del af det indre arbejde at intensivere gralens offerild, for netop denne frekvens af Kristi ild bremser de modkræfter, der søger at stoppe Obamas og hans administrations fornyelsesarbejde. Vandringen rundt om Huset tog næsten 3 timer (dog afbrudt af ½ times frokost), fordi jeg flere steder oplevede, at nu gik en endnu stærkere og mere brændende strøm igennem mig – vel nok fordi der lige på dette sted skulle intensiveres ekstra kraftigt med offerild.

Det Hvide Hus d. 25. januar 2010 – fra nordsiden ved Pennsylvania Avenue

Det er stadigvæk med stor undren, at jeg erfarer, hvor tæt vi kan komme på Det Hvide Hus fra nordsiden. Selvom Pennsylvania Avenue foran Huset er lukket for kørende trafik, der er politi i biler, på cykler, gående og endog en ridende betjent alle steder omkring huset og svært bevæbnede sikkerhedsvagter i alle indgangsporte til Huset, så føles det som om, at vi fra nordsiden af Huset kan vandre lige ind og sige ”hej”, hvis Obama tilfældigvis skulle dukke op. Så frit tilgængeligt er Det Hvide Hus ikke mere fra sydsiden med den store park og åbne græsplæne, hvor Obamas helikopter lander, når han fragtes til og fra Air Force One. Åbenbart opleves denne sydside af Huset mere sårbar, og sikkerheden er væsentligt skærpet, således at vi ikke mere kan komme helt op til hegnet omkring parken, som vi kunne det i marts 2009.

Her ved afslutningen af 2. dagen i Washington kan jeg konstatere, at det indre arbejde fortsat er meget intenst, lodret og brændende. Det er tydeligt, at der fra det indre råd søges et gennembrud for at gøre gralen i Det Hvide Hus større og mere kraftfuld, ligesom jeg oplever, at offerilden fortsat intensiveres. Hvor mange dage, der går, førend det brændende indre arbejde suppleres med de mere healende og livgivende strømme og vibrationer af Marias og Jesu Hellige Hjerte, har jeg lige nu ingen fornemmelse af, men giver blot over til det arbejde, der stimuleres indefra og fortsætter de daglige tjenester for gralen, som det er beskrevet i dagsplanen.

I disse første dage i Washington har jeg søgt at gøre mig mere bekendt med, hvad medierne i USA er optagede af. Jeg har læst nogle af de seriøse aviser, nemlig the Washington Post og Politico, og

det er tydeligt, at der fortsat er stor bevågenhed på den ændrede indenrigspolitiske situation med tabet af demokraternes "supermajoritet" i Senatet og usikkerheden omkring, hvad dette vil betyde for det fortsatte lovgivningsarbejde - ikke mindst sundhedsreformen, der var så tæt på en hurtig gennemførelse inden det overraskende valg i Massachusetts. Aviserne og tv søger at analysere og stille spørgsmål, mens demokraterne i både Senatet og Repræsentanternes Hus arbejder på at finde løsninger og nyt fodslag, og dermed ikke p.t. udtaler sig som et mere samlet parti. Begge de to demokratiske flertalsledere i Senatet og i Repræsentanternes Hus lægger ikke skjul på, at det er ekstra vanskeligt lige nu. Alle ser med spænding frem til onsdag, d. 27. januar, hvor Obama kl. 21.00 lokal tid i Kongressen giver præsidentens store årlige tale til nationen, kaldet "the State of the Union Address". Den transmitteres naturligvis på direkte tv i hele USA.

Også med mine søstre her på klosteret har jeg ført flere samtaler om Obama og den nye indenrigspolitiske situation, som de alle beklager, ligesom de udtalte, at de er blevet klar over, at de med Obama har fået en stor præsident, der er frigjort fra snævre særinteresser, og som gør et vedholdende visionært arbejde for at løfte USA's fattige og middelklassen og dermed skabe et samfund, der i langt højere grad er i tråd med kristne idealer, end den tidligere administration gjorde det.

*Det Hvide Hus fra sydsiden d. 25. januar 2010
Som det ses, kan vi ikke mere komme helt op til heget omkring parken*

Dag 3, 4 og 5 i Washington

US Capitol og de lysende politikeres situation

Mit hovedfokus har været to besøg på US Capitol, USA's kongres og igen et besøg ved Det Hvide Hus, samt diverse forberedende arbejde til vor fællestur i maj/juni. Onsdag mødte jeg op på Capitol Hill, hvor jeg blev mødt af det talstærke, svært bevæbnede men meget venlige sikkerhedspersonale med beskeden om, at kongresbygningen var lukket for resten af dagen, fordi det var samme aften, at Obama skulle holde sin store årlige tale til Kongressen, kaldet "State of the Union Address". Af sikkerhedsmæssige grunde havde man derfor lukket kongresbygningen og afspærret flere områder af de store pladser og parker, der omgiver den imponerende bygning. Men jeg havde jo aftalt med det indre råd, at jeg ville stå til rådighed for et bevidst indstrømningsarbejde netop denne dag, og dette fandt så sted på den store plads, der er foran hovedbygningens vestlige side. Der var en god bæk, og da vejret var solrigt og ganske lunt, og jeg var godt påklædt, gik det fint med at lave

meditativt indstrømningsarbejde i det fri. Og egentligt var det jo meget velegnet, at jeg ca. 8 timer inden Obama skulle ankomme til Kongressen for at holde sin store tale, sad på netop dette sted og intensiverede det indre arbejde.

US Capitol fra stedet, hvor jeg onsdag mediterede

Hver gang, jeg har været på US Capitol er jeg blevet forbavset over det indre arbejde. Gennem lobbyisme og nogle politikeres umodenhed og grådighed er der en indgang for modkræfter i Kongressen, og jeg forstiller mig derfor altid, at det må være et sted, hvor friktionen mellem lys og mørke er særdeles mærkbar for et sensitivt menneske. Men det er for mig meget nemt at forbinde mig til et uendeligt smukt, lysende, højt vibrerende åndeligt univers, der ligesom indeholder kilden til de universelle idealer om frihed, lighed og broderskab, der af USA's forfatningsfædre blev nedfældet i den banebrydende forfatning for godt 200 år siden. Det er dermed altid et meget opløftende indre arbejde, der berører mig dybt. Da jeg om fredagen igen tog til Kongressen og denne gang kom ind, bemærkede jeg dog, at jeg visse steder i selve bygningen, ikke mindst da jeg var tæt på Nancy Pelosis kontor (lederen af Repræsentanternes Hus), blev brugt til et meget brændende offerildsarbejde.

Dagen efter dette arbejde modtog jeg en inspiration, der gav en dybere forståelse af, hvorfor indstrømningsarbejdet blev så stærkt ved Nancy Pelosis kontor. Meget tyder på, hun er en af de kongrespolitikere, der som inspirationen beskriver, lyser stærkt. I nogen grad er også det embede hun bestrider som leder af Repræsentanternes Hus, genstand for pres fra de kræfter, der modarbejder fornøjelse.

”Jeg får vist – som jeg har fornemmet det – at der arbejdes med at gøre det ben i triangelen, der er mellem Det Hvide Hus og US Capitol endnu mere lysende, således at gralen i Det Hvide Hus kan begynde så småt at stimulere og støtte det indre arbejde i US Capitol. Det er på de første stadier lige nu, men efterhånden som gralen i Det Hvide Hus bliver stærkere, vil den kunne understøtte det indre arbejde omkring US Capitol, hvor de indre råd søger at stimulere de medlemmer af kongressen, som er åbne for det.

Jeg får et billede af, at US Capitol på et senere tidspunkt bliver en egentlig gral – en gral, der meget ligner gralen i Det Hvide Hus, men som samtidigt er koblet ind i nogle ashrams, som har særlige opgaver med at vedligeholde den flamme af frihed, lighed og broderskab, som de store indviede ved USA's stiftelse fangede og nedfældede som USA's forfatning. Det er et meget smukt billede af denne flamme, som også kan kaldes oplysningens og sandhedens flamme, der ligger som et kæmpemæssigt univers af høj tænkning omkring hele Kongressen.

Det er de færreste i Kongressen, der har en mere direkte adgang til dette høje mentale univers. Det vises, at der i Kongressen går en hel del rundt, der virker så formørkede, at de er helt stivnede – som sorte kulstykker. Men der går også en del kongresmedlemmer rundt med en god vilje, som er optagede af at gøre deres bedste, og som søger at tjene USA's brede befolkning, tjene nationen, være med til at løfte nationen. Der er nogle enkelte kongrespolitikere, der lyser meget stærkt. Det er en forbindelse mellem gralen i Det Hvide Hus og disse lysende politikere, der søges uddybet, således at disse kan næres og stå mere fast i den friktion, som de står i. Obama er mere beskyttet i Det Hvide Hus – af gralen der vibrerer så stærkt – således at den værste friktion, oplever han, når han går ud af Huset. Men de store lysende politikere i Kongressen står dagligt i denne friktion, fordi de direkte er omgivet af de kræfter, der modarbejder al fornyelse, der modarbejder al fremgang for den brede befolkning, der plejer særinteresser.”

Indgangen til Nancy Pelosis kontorområde i Kongressen

Om fredagen tog jeg i lighed med sidste år den officielle rundvisning, hvor vi efter at have set en spændende og meget smuk film med introduktion til USA's og Kongressens historie, af en kyndig guide bliver ført rundt i mange områder af den imponerende bygning. Vi ser det lokale, hvori

USA's Højesteret fungerede i de første år, og hvor jeg for mit indre øje stadigvæk ser de parykkede dommere afgøre de store tvister, mens advokaterne intenst arbejder for foden af dommersæderne. En af disse store uenigheder i det unge USA blev afgjort på den måde, der i dag fortsat er ensbetydende med, at USA's lovgivende magt består af 2 kamre: Senatet, hvor hver stat uanset størrelse er repræsenteret af 2 senatorer og i dag i alt 100 senatorer samt Repræsentanternes Hus, hvor hver stat repræsenteres i forholdet til antallet af indbyggere, i dag ca. 450 "housemembers". Der er i bestemmelser nedlagt retningslinier for de to kamres beføjelser, hvor hovedreglen er, at begge kamre skal vedtage en lov, førend den forelægges for præsidenten til hans endelige godkendelse eller afvisning. Ikke underligt, at lovgivningsarbejdet i USA er så langstrakt og kompliceret. Det er især i Senatet, at et lovgivningsarbejde kan trækkes ud og endog stoppes på grund af en særlig regel, der kaldes Filibuster, og som oppositionen kan benytte sig af, hvis ikke regeringspartiet har supermajoritet på 60 senatorer.

Under rundvisningen i Kongressen ser vi også det første Senatslokale samt det lokale, som husede de første medlemmer af Repræsentanternes Hus, hvor uenigheder ofte blev søgt afgjort ved, at man simpelthen gik i fysisk håndgemæng. Endvidere opholder vi os i den meget smukke sal under den store imponerende kuppel, hvor guiden stolt fortæller om USA's historie ud fra de 8 store malerier, der hænger i rummet.

*Indgangshallen til US Capitol –
Statuen i baggrunden er en kopi af den frihedsstaute, der er på toppen af kuplen*

Samtaler med amerikanere om Obama

Da jeg onsdag arbejdede uden for US Capitol kom jeg i snak med en mand fra den amerikanske hær. Jeg sad på min bænk og mediterede, og det har måske set lidt mærkeligt ud, for han begyndte at tale med mig (og iøvrigt som fritidsfotograf at tage billeder). En spændende samtale udspillede sig. Jeg fortalte om mit liv som dansker i Assisi og hvorfor jeg var i USA, mens han fortalte mig om sine drømme om efter sin 5-års kontrakt med hæren at stille op som politiker, og senere gerne som kongrespolitiker, men at det ville koste enorme summer. Det, at være alene af sted på en sådan opgave i et fremmed land, er på nogle måder en berigelse, ikke mindst i forhold til, at når man er

alene, så kommer man lettere i kontakt med lokalbefolkningen. Sådanne oplevelser med samtaler med tilfældige amerikanere, som jeg har mødt/møder på mine ture rundt i byen, er meget inspirerende. Denne gang har jeg til flere sagt: ”Er du/I klar over, at I lige nu har en af de store præsidenter, der vil gå over i historien, og som – hvis I er klar til det – kan komme til at gøre så meget godt for jeres storslåede land og for hele verden?” De første gange, jeg sagde dette, var jeg forberedt på, at det kunne virke ganske provokerende, men de reaktioner, jeg har mødt, har alene været positive og samstemmende. Ved mit møde onsdag aften med den tætteste kontaktperson til ”Fellowship Foundation” og ”National Prayer Breakfast” (se evt. *ASSISI-NYT* for april 2009) gentog jeg mit spørgsmål til den tilstedeværende gruppe. De bad mig uddybe, hvilket jeg gjorde, og der udspillede sig nu en meget inspirerende samtale. Også med mine søstre her på klosteret har jeg talt videre om Obama. Selvom nok de færreste helt kan gennemskue dybden i den opgave og det engagement, Obama har påtaget sig, har dette første års præsidentperiode alligevel betydet, at nogle af dem, som sidste år over for mig var mere tøvende og tilbageholdende, nu var endog meget positive. Alle, jeg har talt med, har udtryk taknemmelighed og bevægelse over, at jeg er kommet til USA for at bede for deres præsident og landet som sådan. Når jeg så har fortalt, at vi er en større gruppe mennesker i Danmark og Norge, der er med i dette indre arbejde, bliver de dybt berørte. Men som vi ved, er denne positive indstilling til Obama og hans administration ikke gældende for store dele af den amerikanske befolkning, som igennem det sidste år er blevet præget af større usikkerhed, mistillid og utålmodighed efter at se økonomiske forbedringer – en usikkerhed, mistillid og utålmodighed, der er næret af den stærke modreaktion også med løgnekampagner, som dele af det republikanske parti har stået for i forhold til Obama.

Obama under ”State of the Union Address” i Kongressen d. 27. januar 2010

Obamas ”State of the Union Address”

Obamas ”State of the Union Address” d. 27. januar 2010 nyder fortsat i medierne stor opmærksomhed. ”State of the Union Address” er den tale om unionens tilstand, som forfatningen bestemmer, at præsidenten én gang årligt skal give til Kongressen. Jeg må sige, at det er en ekstra spændende tid at opholde sig i USA lige nu. Medierne er fyldte med kommentarer til og analyser af Obamas tale og den indenrigspolitiske situation, som jeg læser med stor interesse. Også af denne læsning kan jeg se, hvor vigtigt det er, at vi gør vort bedste for at give bevidst indre støtte.

Som sædvanligt var ”State of the Union Address” en fremragende tale, hvor Obama på klar, ærlig og meget direkte vis kom ind på alle de større især indenrigspolitiske problemstillinger, som USA står over for lige nu. Som i USA har vi i Europa gennem det sidste års tid haft opmærksomhed på den sundhedsreform, der ligger Obama så meget på sinde og hjerte. Om denne sagde han:

”Det er præcist for at lette middelklasse-familiernes byrder, at vi fortsat har brug for sundhedsreform. (Bifald). Ja, vi har! (Bifald).

Lad os lige få klarhed over et par ting. (Latter). Jeg valgte ikke at takle dette problem for at få en lovgivningsmæssig sejr. Og lige nu synes det at være ret tydeligt, at jeg ikke tog sundhedsreformen op, fordi det var god politik. (Latter). Jeg tog denne reform op på grund af alle de historier, som jeg har hørt fra amerikanere med eksisterende helbredstilstande, hvis liv afhænger af, at de får dækning. Historier fra patienter, som er blevet nægtet dækning, historier fra familier – endog dem med forsikring – som er blot et sygdomsudbrud fra økonomisk ruin.

Efter næsten 100 års forsøg - i både demokratiske og republikanske administrationer – er vi tættere på end nogensinde i forhold til at bringe mere sikkerhed til så mange amerikaneres liv. Den fremgangsmåde, vi har valgt, vil beskytte enhver amerikaner mod forsikringsbranchens værste praksis. Den vil give små firmaer og uforsikrede amerikanere en chance for at vælge en sygeforsikring til en overkommelig pris i et konkurrencepræget marked. Den vil påbyde, at enhver sygeforsikring dækker forebyggende behandling og undersøgelser.

Og for resten vil jeg anerkende vor førstedame, Michelle Obama, som er ved at skabe en national bevægelse, der takler den epidemiske overvægt hos børn, og som gør dem sundere. (Bifald). Tak Michelle. Hun bliver forlegen. (Latter).

Vor fremgangsmåde vil bevare retten hos de amerikanere, som har forsikring, til at beholde deres læger og deres sygesikringsplan. Den vil nedsætte omkostningerne og præmierne for millioner af familier og firmaer. Og ifølge Kongressens Budgetkontor – den uafhængige organisation, som begge partier har nedsat som den officielle vogter af omkostninger – vil vor fremgangsmåde nedbringe underskuddet med så stort et beløb som 1 trillion dollars over de næste 20 år. (Bifald).

Sundhedsreform er stadigvæk et kompleks spørgsmål, og jo længere den er blevet debatteret, jo mere skeptisk er mennesker blevet. Jeg påtager mig min del af ansvaret for ikke at have forklaret det klart nok over for det amerikanske folk. Og jeg ved, at på grund af al den lobbyvirksomhed og studehandel har processen efterladt amerikanerne med spørgsmålet: ”Hvordan er det egentligt for mig?”

Men jeg ved også, at dette problem ikke bare går væk af sig selv. I den tid, som jeg taler her til aften, vil flere amerikanere have mistet deres sygeforsikring. Millioner vil miste den i år. Vort underskud vil vokse. Præmier vil stige. Patienter vil blive nægtet den behandling, som de har brug for. Små virksomhedsejere vil fortsætte med at droppe forsikringsdækning. Jeg vil ikke svigte disse amerikanere, og det skulle I i denne kongres heller ikke. (Bifald).

Så når bølgerne lægger sig, vil jeg bede jer alle om endnu engang at kigge på den plan, som vi har foreslået. Der er en grund til, at så mange læger, sygeplejersker og sundhedseksperter, som kender vort system bedst, anser denne fremgangsmåde som en kæmpe forbedring i forhold til status quo. Men hvis nogen – om det er fra det ene parti eller det andet – har en bedre fremgangsmåde til at sænke præmier, nedbringe underskuddet, dække de uforsikrede, styrke Medicare for seniorer og stoppe forsikringsselskabers misbrug, så lad mig det vide. (Bifald). Lad mig det vide. Lad mig det vide. (Bifald). Jeg er ivrig efter at se forslag.

Her er hvad jeg beder Kongressen om: Svigt ikke reform. Ikke nu. Ikke når vi er så tæt på. Lad os finde en måde at komme sammen på og afslutte opgaven for det amerikanske folk. (Bifald). Lad os få det gjort. Lad os få det gjort (Bifald)."

I den 70 minutters lange tale kom Obama ind på mange andre problemstillinger og opgaver, hvor det blev tydeligt, at hans helt overordnede fokus og vision for 2010 er **forøget jobskabelse**, som for de ca. 10% af befolkningen, der står uden job, er så væsentlig en problemstilling at få løst samt **en begyndende nedbringelse af den høje statsgæld**, som han dels har arvet fra Bush-administrationen, dels er den forøget i 2009 på grund af de store statslige hjælpepakker for at imødegå den økonomiske krise, der i USA truede med at blive til en dybtgående recession.

Grøften mellem regeringspartiet, demokraterne, og oppositionen, republikanerne, er blevet større i 2009, og tonen i debatten er blevet hårdere – i nogle tilfælde så ondsindet, at det, der foregår i det politiske liv i Nordeuropa er ”barnemad” sammenlignet med USA. Om dette sagde Obama:

“Jeg vil ikke give op med hensyn til at ændre tonen i vort politiske liv. Jeg ved, at det er valgår, og efter sidste uge (tabet af senatorposten i Massachusetts) er det tydeligt, at valgfeberen er kommet endnu tidligere end før. Men vi har stadigvæk brug for at lede landet. Demokraterne vil jeg gerne minde om, at vi stadigvæk har det største flertal i årtier, og at folket forventer af os, at vi løser nogle problemer i stedet for at stikke af. Og hvis de republikanske ledere insisterer på, at 60 stemmer i Senatet (efter valget i Massachusetts har demokraterne alene 59 stemmer ud af 100 i Senatet) er nødvendige for at gøre noget som helst i dette land, så er det også jeres ansvar at medvirke i at lede landet. At sige nej til alt kan være god, kortsigtet politik, men det er ikke lederskab.”

I sin tale gentog Obama sit tilbud om en åben dialog og som det nye ugentlige møder med republikanske politikere, hvilket afstedkom et af de under talen sjældne bifald fra de republikanske politikere i salen. Dette tilbud har Obama efter talen virkeliggjort, og der har allerede på nuværende tidspunkt midt i februar måned været afholdt flere møder med republikanske politikere. Som lovet under sin præsidentkampagne fortsætter Obama dermed med at række hånden ud til samarbejde på tværs af det partiskel, der i årene har afstedkommet heftige politiske kampe, hvor snart sagt alle midler har været taget i brug, og som har medvirket til, at den almindelige amerikaners tillid til, hvad der foregår i Washington og i amerikansk politik i det hele taget, er nærmest lige nul.

I ugen startende d. 22. februar har Obama inviteret politikere fra begge partier i Kongressen til Det Hvide Hus i et forsøg på at komme videre med den sundhedsreform, som strandede efter demokraternes tab af senatorposten i Massachusetts. I sin ugentlige tale til nationen d. 20. februar sagde Obama:

”Til medlemmer af Kongressen vil jeg simpelthen sige dette. Vi ved, at det amerikanske folk ønsker, at vi reformerer vort sygesikringssystem. Vi ved, hvor vi er enige, og hvor vi ikke er enige. Efter omfattende debat i et år lad os nu komme videre sammen. Næste uge er vor chance for endeligt at reformere vort sygesikringssystem, således at det arbejder for familier og små virksomheder. Det er vor chance for endeligt at give amerikanerne den fred i sindet der kommer af at vide, at de har dækning til en overkommelig pris, når de mest har for det.

Det er ikke alene vor evne til at løse dette problem, men vor evne til at løse problemer i det hele taget, som er under testning nu. Lige nu er amerikanerne forståeligt fortvivlede over, hvorvidt partistridigheder og upassende særinteresser (i det sidste år har de 5 største sygeforsikrings-selskaber scoret et rekordoverskud på mere end 12 milliarder dollars) i Washington vil gøre det umuligt for os at forholde os til de store udfordringer, som vort land står over for. De ønsker ikke at se os fokusere på at score point, men at se os løse problemer. De ønsker ikke, at vi fokuserer på

næste valg men på næste generation. Dette er hvad vi kan og må gøre, når vi i næste uge afholder vort møde mellem demokrater og republikanere om sundhedsreformen. ”

Har du lyst til at se hele Obamas fremragende ”State of the Union Address” tale, findes den på Det Hvide Hus’ hjemmeside under følgende link

:<http://www.whitehouse.gov/blog/2010/01/27/putting-washington-service-middle-class>

10 dage før den store tale til USA’s befolkning om præsidentens visioner for det kommende år, holdt Obama en tale i en kirke i Washington, hvor han med sin familie var til søndagsgudstjeneste. Han sagde bl.a.:

"Jeg har en tilståelse: Der er tidspunkter, hvor jeg ikke er så rolig. Der er tidspunkter, hvor fremskridt synes at komme for langsomt. Der er tidspunkter, hvor de ord, som siges om mig, sårer. Der er tidspunkter, hvor brodden gør ondt. Der er tidspunkter, hvor jeg føler, at alle disse anstrengelser mislykkes, og at forandringer kommer så smertefuldt langsomt, at jeg er nødt til at konfrontere min egen tvivl. I disse tilfælde er det alene min tro, der hjælper mig." 10 dage senere afslutter Obama sin "State of the Union Address" med følgende: "Vi giver ikke op. Jeg giver ikke op. Lad os gribe dette øjeblik til en ny start".

De sidste dage i Washington Mount Vernon og Det Hvide Hus

*Hovedhuset på Mount Vernon med pragtfuld udsigt over Potomac-floden
George Washingtons hjem og landsted*

På vor fællesrejse til Washington i maj/juni vil vi hen mod slutningen af opholdet åbne os for healing efter nogle foregående dage, der måske har været præget af krævende indre arbejde. En healing i smuk, frodig natur kunne gå til Mount Vernon i Virginia, ca. 40 km sydvest for Washingtons bymidte. Mount Vernon er USA’s første præsident George Washingtons hjem og landsted beliggende på skråninger ned mod Potomac floden, og naturen er overordentligt frodig og

varieret, har jeg hørt. Til en forberedelse af fællesturen i maj havde jeg derfor et ønske om nu i januar/februar at besøge Mount Vernon.

Jeg stod tidligt op i håbet om en nem løsning, nemlig en turbus til Mount Vernon. Efter ankomst til Washingtons hovedbanegård, Union Station, hastede jeg til turbussen – blot for at finde ud af, at jeg var eneste turist, der denne kolde morgen i Washington ønskede at tage til Mount Vernon, og bussen blev derfor aflyst. Jeg fandt dog vej med god hjælp undervejs via det offentlige transportsystem med metrotog og til slut bus, og selvom turen tog længere tid, så var det slet ikke så dårligt at tale med flere amerikanere undervejs, mens jeg nysgerrigt kiggede mig omkring i de dele af Washingtons omegn, som jeg ikke havde været i tidligere. Efter en bustur gennem et rigmandskvarter med store huse i overdådige parker, nåede jeg Mount Vernon lidt op ad formiddagen, og da solen nu skinnede fra en skyfri himmel, var mit humør højt.

Det blev en uforglemmelig dag i det hjem og landsted, som står næsten urørt fra George Washingtons tid. Landstedet ligger i pragtfuld, frodig natur på skråninger ned til Potomac floden, og selvom naturen ved dette mit første besøg var i vinterdvale, kunne jeg klart fornemme, hvor fantastisk believeende og healende den må være i maj/juni. Stedets mange velbevarede bygninger med familiens hovedhus og utallige mindre bygninger rummende slavernes kvarterer, stalde og allehånde værksteder fortæller om en bevægende epoke i USA's historie, ikke mindst var jeg meget berørt af at se, hvor fattigt slaverne boede og levede. Et nyindrettet museum med flere filmforevisninger, billeder, plancher, figurer og tekst formidler viden om den mand, som regnes for at være grundlæggeren af Amerikas Forenede Stater. Jeg ved ikke så meget om George Washington, men en smule kan jeg da formidle:

George Washington blev født i Virginia i 1732. 11 år gammel mistede han sin far og familiens hovedforsørger, og fik derfor ikke den gode uddannelse i England, som hans to ældre brødre fik det. Men han var en kvik dreng, og allerede som ung gjorde han sig bemærket i hæren, ikke mindst i englændernes krig mod franskmændene og indianerne (1754-1763).

Efter at have kæmpet loyalt på englændernes side i krigen mod franskmændene vendte billedet dog i den senere optrappede krise med englænderne, der pålagde sine 13 kolonier på det amerikanske kontinent så store skatter og diverse handelsrestriktioner, at befolkningen sultede. De 13 koloniers forsøg på dialog med kolonimagten om de stadigt vanskeligere forhold mislykkedes, og krisen endte med, at det nye land mod vest så sig nødsaget til at erklære sig uafhængigt af England. Og så var Uafhængighedskrigen i gang (1775-1783). George Washington blev som kun 43 årig øverste leder af Unionshæren, og gennem 8 år kæmpede de løsrivne kolonier en i starten helt ulige kamp med store tab og lidelser mod den engelske hær, der var langt i overtal. Først da franskmændene gik ind i krigen på den nye Unions side, vendte krigslykken, og det endte med at englænderne blev besejrede.

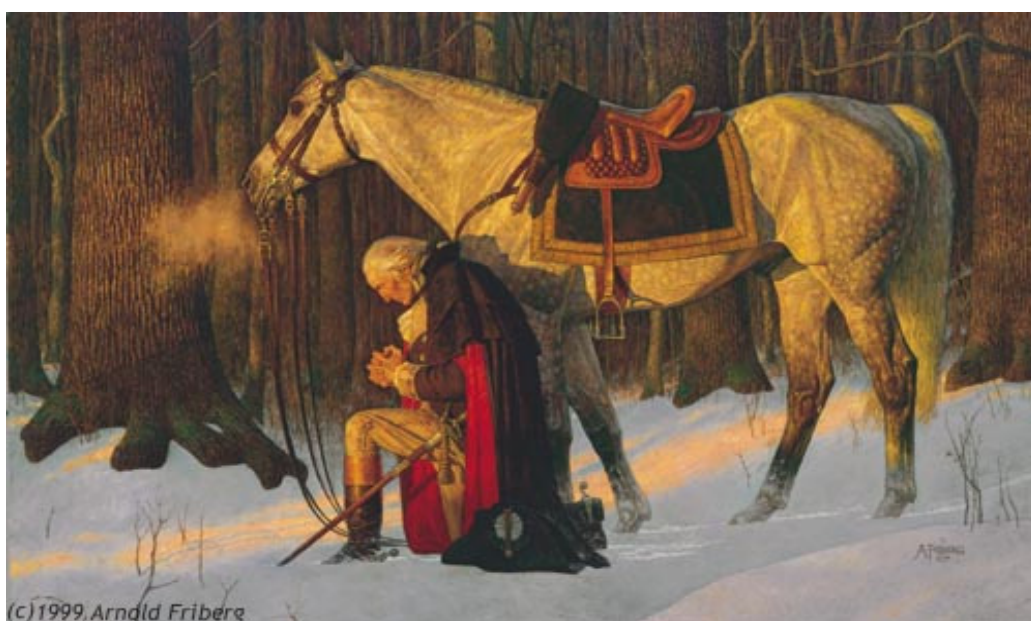
Sejren over den engelske kolonimagt blev bl.a. tilskrevet George Washingtons dygtige lederskab af Unionshæren, og de ledende politikere samt folket i de nu 13 frie stater ønskede, at George Washington blev udråbt som konge. Men han afslog, og gav ved en ceremoni i det unge uafhængige lands kongres magten tilbage til folket. Arbejdet med at skrive en forfatning havde været i gang i nogle år, hvor de i sam- og eftertiden berømte politikere og tænkere som bl.a. Thomas Jefferson, Benjamin Franklin var fordybet i dette arbejde med George Washington som en slags vogter, idet han var leder af den forfatningskongres, der skulle udforme det nye lands grundlæggende love. I 1787 blev den banebrydende forfatning præget af høje idealer om frihed og lighed underskrevet. Magten tredelt mellem den lovgivende (kongressen bestående af Senatet og Repræsentanternes Hus), den dømmende (domstolene) og den udøvende magt (præsidenten, som på grund af den store tillid til George Washingtons evner, integritet og etik blev givet meget stor magt, også som øverstbefalende for de væbnede styrker). George Washington blev valgt som USA's første

præsident, og han tjente som sådan fra 1789 til 1797. Man ønskede, at han tog en tredje præsidentperiode, men dette afslog han og trak sig tilbage til sit elskede Mount Vernon, hvor han døde 2½ år senere (1799).

I sin præsidentperiode på 8 år kom Washington til at sætte sit præg på besvarelsen af mange af de kontroversielle spørgsmål i den nye, sårbare nation, som gang på gang var på randen af splittelse og borgerkrig, og han var med i de første udvidelser mod vest af det nye land. Som præsident besluttede George Washington, at der i nogle øde, sumpede områder omkring Potomac floden skulle bygges det hus, som skulle være præsidentens embedsbolig, og arbejdet med at opføre den unge nations føderale kongresbygning gik også i gang. Huset fik navnet "the Presidential House" – i dag kendt som "Det Hvide Hus", men kongresbygningen kendes som US Capitol. Washington nåede aldrig selv at bo i Det Hvide Hus, men i 1797 flyttede USA's 2. præsident, John Adams, ind i huset, og siden da har alle amerikanske præsidenter boet i det. Washington ønskede, at den nye føderale hovedstad, som begyndte at skyde op omkring US Capitol og Det Hvide Hus, skulle navngives "the Federal City", men han blev mødt af hede protester fra sit kabinet, som enstemmigt besluttede, at byen skulle bære landsfaderens navn, Washington. Han gav kun modvilligt sit samtykke.

George Washington var et dybt spirituelt menneske, og i sin tjeneste af landet var bønner, kirkegang og åndelige refleksioner en del af hverdagen. I New York, som var hovedsædet for den føderale regering indtil Det Hvide Hus stod færdigt, er der stadigvæk i den lille, ydmyge St. John's Chapel den stol, hvorpå George Washington sad, når han deltog i gudstjenester. Det var iøvrigt denne lille kirke, der som den eneste bygning meget tæt på World Trade Center mirakuløst kom helt uskadt gennem terrorangrebet 11. september 2001. De øvrige omkringliggende bygninger blev alle svært beskadigede, da tvillingetårnene brasede sammen. George Washingtons tro på et guddommeligt forsyn var baggrunden for hans "Executive Order", der indførte en af USA's allervigtigste helligdage, nemlig Thanksgiving Day, som ligger den sidste torsdag i november.

Det var for mig under besøget på Mount Vernon meget inspirerende i museet at læse nogle af hans tanker. Det er helt tydeligt, at han reflekterede dybt over tidens store spørgsmål, og at han i disse refleksioner havde en forståelse af en højere magt, med hvem vi kan samarbejde omkring udviklingen i skaberværket.

*Uafhængighedskrigen mod englænderne –
George Washington knæler i den hårde vinter for at bede*

I takt med at Washington blev ældre, havde han sværere og sværere ved at forbinde de høje frihedsidealer i USA's forfatning med slaveriet. Tiden var dog endnu ikke moden til, at han som præsident i offentlighed kunne tale imod denne smertefulde ulighed mellem mennesker. Hvis George Washington var gået åbent frem i dette spørgsmål, ville det have medført en tidlig alvorlig splittelse mellem nord og syd i den unge, endnu meget sårbare Union, en splittelse som dog kom ca. 60 år senere, da USA's store præsident, Abraham Lincoln, stod fast på, at de sydlige stater, som fortsat tillod slaveriet, ikke bare kunne forlade Unionen (for at beholde retten til slaveriet). Dette førte som bekendt til Den Amerikanske Borgerkrig (1861-65), der efter en lidelsesfyldt krig med store tab endte i Nordstaternes sejr, Unionens fortsatte samling og slaveriets endelige ophør.

Men kunne George Washington på sin tid ikke tale i offentlighed mod slaveriet, kunne han give et eksempel til efterfølgelse. Det viste sig overraskende efter hans død, at hans testamente indeholdt den bestemmelse, at når hans kone døde, skulle Mount Vernons slaver frigives – også selvom de havde børnebørn, der skulle føre Mount Vernon videre. Martha Washington fulgte sin elskede mands sidste ønske på den måde, at allerede et år efter hans død og 1½ år før hendes egen frigav hun næsten alle de 350 slaver, som familien ejede. Washington havde endog indlagt en klausul om økonomisk hjælp til slaverne, således at de kunne starte et nyt liv i frihed.

Jeg morede mig, da jeg var i George Washingtons arbejdsværelse på Mount Vernon. Bag hans stol var en sindrig opfindelse af en stor trævifte, som han med fødderne kunne betjene, og således få frisk luft i de lummerhede, fugtige sommermåneder ved Potomac floden. Han brugte ikke – som det var sædvanen – en slave til at sørge for frisk luft under sin herres kontorarbejde, og han arbejdede selv hårdt fysisk i markerne og skovene på den store ejendom.

Foruden at George Washington regnes som nationens fader, var han en banebrydende pioner også på andre områder. Som eksempel stod han på Mount Vernon for at udvikle landbruget, og tog metoder i brug, der var helt ukendte i hans samtid, ligesom han anlagde en urtehave og en botanisk have, som andre søgte at tage ved lære af.

*Et udsnit af slavernes kvarter på Mount Vernon – køkkenafdelingen.
Det daglige måltid bestod af en mindre fisk og en brødlignende vælling.
Det er ufatteligt, hvordan de kunne arbejde så hårdt på så lidt føde*

Sidste besøg ved Det Hvide Hus

Som aftalt var jeg tirsdag for sidste gang i denne omgang ved Det Hvide Hus kl. 13.30 lokal tid og efter ½ times meditation på en bænk foran Huset, begyndte jeg en meget langsomt 1 times vandring rundt om Husets nordøstlige side og omkring Finansministeriet. Jeg gik få skridt af gangen, stoppede op og lukkede øjnene, og bekræftede samt mærkede offerildens intensivering. Forbipasserende, også politi, så undrende og nysgerrig på denne mærkelige kvinde, som gik få skridt, og dernæst stoppede op, endnu få skridt og et nyt stop, etc. De har nok fået opfattelsen, at jeg var små-skør, og de undlod alle at kontakte mig.

Allerede under den ½ times indledende tjeneste mærkede jeg, hvordan intensiveret opstandelseskraft strømmede op i gralen, og jeg fik meget smukke billeder af dens gyldne ildagtige styrke og hvordan opstandelseskraften som gyldne strømme flød ud over gralens sider. Det var for mig en meget opløftende tjeneste, hvor jeg også blev dybt berørt af at mærke den dybe, favnende kærlighed, der blev intensiveret i gralen – kærlighedsstrømmen fra Jesu og Marias Hellige Hjerte.

Efter hjemkomsten til klosteret, bad jeg om en inspiration, som viste:

”Det vises, at gralen i Det Hvide Hus er blevet større og mere kraftfuld. Offerilden brænder rundt i hele gralen nu. Den brænder også hele vejen rundt omkring Finansministeriet. Det betyder, at gralen via det fortsatte indre arbejde kan udvides, således at hele Finansministeriet kommer til at ligge indenfor den gyldne opstandelsesgral i Det Hvide Hus. Der er dele af Finansministeriet, der endnu ikke er dækket af gralen, men det vises, at det fortsatte indre arbejde for gralen i Det Hvide Hus også fra Assisi, Danmark og Norge vil kunne gøre, at hele Finansministeriet kommer til at ligge inden for gralen. Offerilden omkring Finansministeriet vil kunne støtte og beskytte, at gralen udvides det sidste stykke. Det er gået over forventning under dette ophold i Washington. Det kan jeg godt give videre til hyrdegruppen og til Asger.

Det vises, at gralen også er intensiveret med de gylden-grønne, gylden-blå, gylden-røde vibrationer af Jesu og Marias Hellige Hjerte. Dette vil hjælpe Obama, Michelle og hans stab til at føle sig omsluttet, favnet og løftet. Det vil være lettere for dem at holde den indre kontakt og modtage de stimuleringer og inspirationer, der søges givet. Et meget smukt billede af, hvordan gralen i sin grundessens er en Solkristus-opstandelsesgral samtidigt med, at der flyder de healende og favnende vibrationer af Jesu og Marias Hellige Hjerte.

Forbundethed med den amerikanske folkesjæl

Når jeg nu her sidste hele dag i Washington kigger tilbage på disse 12 dage, kan jeg konstatere, at inspirationen inden afrejse foldede sig ud, også vedrørende min indre forbundethed med den amerikanske folkesjæl:

”Jeg vil igen få denne indre oplevelse af en dyb kærlighed til den amerikanske folkesjæl på trods af de begærskræfter, der løber ganske meget løbsk i disse år, netop for at de hurtigere kan forvandles. Den amerikanske folkesjæl indeholder så meget guld – så megen forståelse af frihed – dybe forståelser af frihed sammenkoblet med global og fælles ansvarlighed. Det er en meget generøs befolkning i forhold til at hjælpe brødre og søstre. At indsamle donationer til velgørende forhold er relativt enkelt. Der er meget stor velvilje i befolkningen til at hjælpe brødre og søstre jorden over. USA har taget et stort ansvar, ikke mindst under 2. Verdenskrig, hvor landet med store ofre hjalp brødre og søstre i hele verden – også med den efterfølgende Marshall Plan. Der er nogle smukke kim i den amerikanske folkesjæl omkring frihed under ansvar.”

På trods af, at jeg også oplever ”bagsiden” af USA som umodenheden i befolkningen, der f.eks. i forhold til klima- og energispørgsmål nok er 10 år bagefter Europa, og iøvrigt altid har ødslet langt mere end andre rige lande, så mærker jeg også min kærlighed og forbundethed med det

amerikanske folk og dette storslåede land. Under dette ophold i USA har jeg igen oplevet, hvor let det er for mig at kommunikere med amerikanere, og hvordan vi deler samme humor, så samtalen – om end den har været dybt alvorlig – også har været præget af øjeblikke med megen glæde. Jeg husker nu tilbage på så mange gode samtaler med amerikanere og mærker min kærlighed til den store nation.

Som inspirationen inden afrejse viste det, blev det indre arbejde meget brændende, men bortset fra flere stunder med indkobling i megen tyngde, hvor også den røde medlidende gralskærlighed strømmede ind, var det et meget ekspansivt og opløftende arbejde. Der var stunder, hvor jeg mærkede Maximilian Kolbes nærvær så stærkt, at mine tårer begyndte at løbe – og jeg mærkede hvordan den favnende kærlighed, som Maximilian Kolbe over for mig kalder Marias Hellige Hjerte, flød som tårer af guld ind i den amerikanske folkesjæl. Når jeg arbejder i strømmen af både Den Gyldne Kristus samt Marias og Jesu Hellige Hjerte, er jeg dybt taknemmelig over den gave, det er, at få lov at være et redskab i Guds store forløsningsarbejde. Derfor takker jeg Gudsriget for denne opgave, som selvom den til tider er meget vanskelig og krævende, giver så stor indre fylde, håb og mening.

Lad os intensivere vor støtte fornyelsens impuls under Obama med lysende tankeformer, bønner og meditative tjenester og lad os holde visionen om, at sundhedsreformen endeligt gennemføres.
Kærlige hilsner

Bente

Det Hvide Hus d. 31. januar 2010 – Finansministeriet skimtes til venstre bag træerne

ASSISI MISSION - c/o Bente Wolf - Via Fortini 7 - I-06081 Assisi (PG) - Italy
tel.: +39 075 8155 278 - e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net